מהדורת אוקטובר 2026

בדרך לעצמאות
כוונים

מכוונים גבוה

העיתון שמכוון אליכם

'מכאן לשם' - מילים ומעשים של סיומים והתחלות וגם להפך



חברי המערכת

עורכת ראשית:
מורן בצר-לויתן

סמנכ"ל פיתוח ומייסד:
גידי צור

עריכה והגהה:
יעל גור

עיצוב ועימוד העיתון:
סטודיו אילון אבני - עיצוב גרפי שובר סטיגמות

דבר העורכת

"מכל הרגעים בזמן למצוא אחד לאחוז בו, להגיד שהגענו"

עיתון כוונים הוא כזה - רגע בזמן, רגע שנתפס, נכתב או צולם, הודפס והופץ. והפעם הזו ניסינו לתפוס שני רגעים, עדינים וחמקמקים במיוחד, שאינם יכולים האחד בלי השני, רגע של סיום ורגע של הולדת ולעיתים כמעט שאין ביניהם מרווח.

לסיים זה לא עניין של מה בכך. גם כשבוחרים בזה, גם כשזה מגיע בזמן הנכון, גם אם מתכוננים. לפעמים נשארת שאלה או שיחה שלא השלמנו, נגיעה של געגוע וחשש מהלא נודע. בסיום יש גם הישג על הדרך שעברנו, על אתגר איתו התמודדנו וזיכרון של הצלחה שממתיקה את ההמשך.

להתחלה יש יחסי ציבור יותר טובים, אבל גם היא לא תמיד קלה. היא מלווה בחוסר ודאות, התלבטויות, ויתור על הדרך שלא בחרנו, ונדרש לגייס אנרגיה כדי לצאת שוב אל דרך. יחד עם זה בהתחלה יש התרגשות ורגע כזה שבו הכול עוד פתוח, שדבר עוד לא נקבע ואנחנו עצמנו הופכים חדשים.

בגיליון הזה בחרנו להסתכל על שתי הנקודות האלה, כי זה בעצם מה שיש כאן: לא רק סיום ולא רק התחלה, אלא העבודה שיש בין השניים. וההישג האמיתי הוא שהיא נעשית, שוב ושוב.

אני עצמי חדשה בכיוונים, התחלתי לעבוד כמתאמת טיפול בתוכנית 'ליווי למגורים עצמאיים' (שאוטוטו תקבל שם חדש בתקווה קצר וקליט) בחיפה, בפברואר האחרון. וההזמנה לערוך את עיתון כיוונים איפשרה לי להציץ ולהכיר אנשים שונים, מהתוכניות הרבות שהעמותה מפעילה, ולהתבונן יחד איתם על הרגע המרגש הזה שיש בו סיום ויש בו התחלה.

קריאה מהנה

אשמח לשמוע מה חשבתם, מה נגע בכם, מה עורר בכם עניין, בדוא"ל: **moranb@kvn.org.il**

שלכם,
מורן בצר-לויתן

שיר | עמית הגלעדי

חזרתי באוטובוס של ארבע.
ריח נענע נרמסת באספלט.
על המדרגות ישב חתול.
רזה, עם עיניים של מנהל חשבונות.
התכופפתי אליו לאט.
הרגליים שלי זכרו קצב אחר.
הוא לא זז.
ליטפתי לו את הראש.
והיה בזה עצב שקוף,
כמו שיר ילדים שנשכח בבוידעם.
אבל אז עלה בי צחוק קטן.
כמו חולצה לבנה של ראש השנה.
חדשה, צחורה,
כזו שעוד לא ידעה כתם של רימון.
לחשתי לו:
"הי, חתול. חזרתי".
הוא הביט בי במבט שקט,
כמו דימוי שלא בטוח מה הוא רוצה להיות,
וידענו שנינו שצריך להתחיל מהתחלה,
או לפחות ללכלך משהו חדש.

סיומים

כרמל צעירים
מדריכות שנה א'

ערב טוב לכולם,
קצת קשה להאמין ששנה א' כבר נגמרת. מצד אחד, נדמה שרק אתמול הגעתם למכינה, התחלתם להכיר את הדירות, את הצוות ואחד את השני. מצד שני, עברנו יחד כל כך הרבה חוויות, רגעים ואתגרים, שזה מרגיש כאילו אנחנו יחד כבר הרבה יותר זמן.

במהלך השנה למדנו המון דברים חשובים: איך מנהלים דירה, איך מתמודדים עם אחריות, איך מסתדרים כקבוצה, ואיך שיחת דירה תמימה יכולה להפוך לדיון ארוך של שעה. למדנו גם שלא תמיד הכל הולך בדיוק לפי התכנון, שכל יציאה מהדירה יכולה להפוך להרפתקה, וגם כשמתכננים ללכת למקום מסוים - לפעמים מסיימים ארבעה קילומטרים משם.

אבל מעבר לכל הרגעים המצחיקים, ראינו אתכם עושים דרך אמיתית. ראינו אתכם מתמודדים גם כשהיה קשה, מנסים שוב גם אחרי שלא הצלחתם, לומדים לבקש עזרה, להציב גבולות, להתחשב באחרים וגם לעמוד על שלכם. כל אחת ואחד מכם עשה את הדרך שלו, בקצב שלו, ולפעמים דווקא השינויים הקטנים - שיחה שקיימתם, משימה שעשיתם לבד או רגע שבו עזרתם למישהו אחר - הם הרגעים הכי משמעותיים.

אנחנו גאות בכם לא רק על הדברים שלמדתם לעשות, אלא גם על האנשים שהפכתם להיות במהלך השנה הזאת. על החברויות שנוצרו, על הצחוקים, על האומץ לצאת מאזור הנוחות ועל היכולת להמשיך גם בימים יותר מאתגרים.

לפני שאנחנו מסיימות, חשוב לנו גם להגיד לכם תודה. תודה על האמון שנתתם בנו, על זה ששיתפתם אותנו ברגעים הטובים וגם ברגעים המורכבים, ועל כך שאפשרתם לנו להיות שם לצידכם לאורך הדרך. השנה הזאת לא הייתה רק שנה שבה אנחנו ליווינו אתכם - גם אתם לימדתם אותנו המון. לימדתם אותנו להסתכל אחרת, להיות סבלניות יותר, לצחוק גם כשהתוכניות משתבשות, ולהבין שלפעמים דווקא הרגעים הקטנים והלא מתוכננים הם אלה שנשארים איתנו.

תודה על השיחות, החוויות, הבדיחות שרק אנחנו מבינים, וכן - אפילו על ההודעות בשעות שבהן קיווינו שהטלפון יישאר שקט. לקראת שנה ב' אנחנו מאחלות לכם שתמשיכו להתקדם, לנסות, לטעות, ללמוד ולגלות כמה אתם מסוגלים. שתמשיכו להיות קבוצה שתומכת זו בזה, אבל גם תזכרו שכל אחד מכם מביא משהו מיוחד משלו. אנחנו מסכמות את השנה עם הרבה גאווה, אהבה וזיכרונות, ומבקשות רק דבר אחד: בשנה הבאה, כשאתם כבר בוגרים ומנוסים - בבקשה אל תשכחו לעדכן את הכונן שחזרתם הביתה.

מירב: אה, וגם להביא קבלות
אוהבות וגאות בכם מאוד,
המדריכות.



משתתפי שנה א' בשיר סיום



משתתפי שנה ב' עם תעודות הסיום המדריכות



משתתפי שנה ג' בטיול סיום בנחל שיח

כרמל בוגרים

ברכות למסיימי מכינת כרמל בוגרים מטקס הסיום,
כתב בכישרון רב עידן עזרא

למיכל, או בשמה המקורי "אוכתי מן רוח"...
בראש ובראשונה אפשר להגיד: ברוך שפטרנו, ממה ברוך שפטרנו? מהחברים הרנדומלים שלך שנכנסים בשעות לא שעות לשיחת ווידאו ולא נצטרך לסבול את זה יותר. אבל מה שכן בטוח? שהפרידה הזאת לא תהיה קלה לכולם, יותר נכון פרידה סיוטית.
מהשהות של כולנו איתך במכינה היה ניכר לראות בך שאת כמו אחות גדולה לכולם, תמיד יודעת את התשובה לכל שאלה ונותנת את ההרגשה שיש על מי לסמוך. בנוסף, את תמיד פה בשביל הסובבים אותך, לא משנה מה השעה את שם כדי לעזור ולהקשיב.
את חייבת להבין כמה את אהובה ממש במכינה הזאת, עד כדי כך ששושי עונה לך לשיחות רנדומליות ב-23 בלילה. נתגעגע להכל, לשיחות העמוקות, לבשלנות הנדירה, ואפילו לנחירות מהלב שלך שהיו מעירות את כל השכונה.תעופי על החיים, תמשיכי לבשל דברים טעימים ותזכרו שאנחנו תמיד פה בשבילך, גם כשהטלפון שלך פרוץ.

לעומרי היקר
אם להיות כנים, אנחנו נפרדים היום מפריבילג שלא מגיע לסדנאות, מאדם שבמקום לצאת למרחב האווירי, הוא יושב בחדר כמו נזיר בודהיסטי ומתבונן בגרפים ומספרים עד שהם מתחילים להתבונן בו בחזרה. האיש שהפך את הממלכה שלו למוזיאון רחפנים פרטי ואת נשק יום הדין בוחר דווקא להביא לסדנה, הקוביה ההונגרית!!! הוא מביא אותה על מנת שאף אחד לא ישתעמם, אבל הוא לא יודע שהקוביה עצמה משתעממת.
אבל עומרי אל תדאג העקיצות שלך בקבוצת ווטסאפ לא משעממות, זוכרים שמיכאל חיפש ספר ועומרי ענה לו פרסי ג'קסון?? לג'יט!!!!
טוב אבל בלי 'סתלבט, עכשיו ברצינות, תודה רבה לך עומרי על שמחת החיים שלך, על החוכמה הענקית, על הצורך לפנות אליך ולהתייעץ איתך תמיד לגבי מה שאנו צריכים, אוהבים אותך מכל הלב ושיהיה לך מלא בהצלחה בהמשך.

לנדב האהוב
הגיע הזמן לצערנו הרב שאתה עוזב את שרת "מכינת כוונים" ועובר לשרת החדש הנקרא "אוניברסיטה". נתחיל קודם בלברך אותך שהצלחת לשרוד עד עכשיו בלי שכלב אחד ניגש אליך, הישג לא מבוטל. שתדע שאתה בנאדם כזה מיוחד וחכם שגם כאשר אתה לא אוהב את הכלבים, הכלבים אוהבים אותך. אתה גיימר אז תזכור, אם נכשלת בקורס באוניברסיטה אין לך Respawn כי אתה נמצא ב-Hardcore Mode אז אין הנחות.
אז לנדב היקר, שיהיה לך מלא בהצלחה באוניברסיטה, ובכללי בחיים עם כל מה שאתה עושה. אתה בן אדם עם מלא חוכמה וכולנו בטוחים שתצליח להביא מלא יתרונות לאתגרים החדשים שלך. אוהבים מלא ובטוחים שנראה אותך ב-Next Level.

לאוהדדדדד היקר!!!
נתחיל מזה שהפרידה ממך תהיה אתגר רציני מאוד למכינה, מדובר באחד בוגר, אחראי, איש שיחה שכל כך אהוב בסביבת המכינה. תאמין לי שמתי שתעזוב את המכינה ירד לרובינו האייקיו באופן כמעט מלא. בנוסף, מלא מזל טוב על המעבר לקריית ביאליק! סוף סוף תזכה לסביבה שקטה שבה תוכל לתכנן מהלכים עמוקים בשחמט בלי שאף אחד יפריע לך באמצע ההגנה הסיציליאנית. בן אדם חברותי כמוך, איש שיחה, שגורם גם ללוח השחמט לא להרגיש לבד, זה אכן מה שקריית ביאליק חיכתה לו. רק מה שכן, תזהר מהעצים אחינו, הם שמעו שאתה מגיע והם רוצים להראות לך מי המלך האמיתי באזור,כפרה עליך תלמד מהטעויות ואל תיתן להם את ההרגשה. לאוהד היקר, מאחלים לך שתתאקלם מהר לסביבתך החדשה, שהבית החדש יהיה מלא באורחים ובצחוקים, ושבשחמט תמשיך לנצח (אפילו את עידן הגואט) כמו תמיד - רק בלי שהעצים יתערבו במשחק. סומכים עליך!!

לעירית היקרה
הגיע הזמן לומר להתראות לצערנו, למישהי שאוהבת חתולים יותר מבני אדם. עירית שלנו, שתדעי שרואים בך מלא תכונות, תמיד מוכנה לעזור גם כשלא ביקשו , מצחיקה בטירוף, (תמיד) עוזרת, חכמה כמו שרק היא יודעת להיות, ואלופת העולם ב-"חופרת בווטסאפ" - כי שיחה איתה אף פעם לא נגמרת במשפט אחד. נפרדים ממך כמו שנפרדים ממישהי שמשאירה אחריה גם חיוכים, גם עזרה, וגם הודעות של 100 שורות למה החתול שלה כעס היום.
שתמשיכי לנצח בפלייסטישן כמו אלופה, שתמשיכי לגרום לאנשים לצחוק, ושתמצאי חתולים חדשים שיסכימו לשמוע את כל ההודעות הארוכים שלך.
להתראות מלכת החתולים והפלייסטישן ושיהיה לך מלא בהצלחה עם כל מה שתעשי, סומכים עלייך.

לאילן שלנו!!!
הגיע הזמן להיפרד... מאחד שלומד היסטוריה באוניברסיטה, ועכשיו עובר ללמוד בלוחמי הגטאות- כאילו לא הספיק לו רק לקרוא על היסטוריה, עכשיו הוא הולך לגור בתוכה. אתה חברותי מאוד, תמיד מוכן לעזור, לא ברע עם אף אחד, ואחראי ממש שגם ההיסטוריה עצמה מרגישה איתו יותר בטוחה. אתה מסוג האנשים שכשאתה עוזב, יש באסה ענקית, כי כולם אוהבים אותך ושמים לב כמה היה נעים איתך שיש אותך בסביבה.
מישהו שתמיד אפשר לסמוך עליו, תמיד מוכן לעזור, תמיד יש לו מילה טובה, ותמיד מוכן לתת יד. שתצליח בלוחמי הגטאות ושתזכור- ההיסטוריה כבר כתובה, אבל אתה עדיין יכול לכתוב עליה פרק חדש משלך.
בהצלחה בכל מה שתעשה, נתגעגע.

לנעמה
אז הגיע הזמן להיפרד. תודה "האחראית הראשית של הדירה", מהאובססיבית לקריאת ספרים ולזאת שנטחנת בין משמרות בסופר, ומהאישה שהולכת להפוך כלבים מטופלים למאושרים ואולי גם קצת חתולים) שיקנאו קצת .
תודה על כל הפעמים שבהם היית אשת שיחה, תמיד היה למי לפנות על מנת להתייעץ ולפנות, ואחת נדיבה כמוך לא נשכח גם בעוד עשור. אפשר לסמוך עלייך יותר מאשר המלאי בסופר.
מאחלים לך מלא הצלחה בכלבנות הטיפולית, שכל הכלבים שתפגשי יבינו פה מי הבוסית.
נתגעגע אלייך (ואל הסדר שתשאירי אחרייך במיוחד בדירה).
אוהבים מאוד ומלא הצלחה בהמשך.

למיכאל נבו
הגיע הזמן שאנחנו נפרדים (אומנם בדיליי ענק אבל עדיין) מבנאדם מאוד בוגר ואחראי, מאחד שהחוכמה שלו משחקת קלף ענק בחייו ובחיי אחרים כמובן.
תודה על הזכות להכיר אדם לב זהב כמוך, על החיוך המקסים שלא יוצא מהתת מודע, ועל כל השבועות שהפטיטים שלך שינו צורה כמו משימה מבצעית חדשה, וכמובן על העוף שיבולת שועל שהפך ללוגיסטיק שלמה של ארוחת ערב.
עכשיו אתה עובר להרצליה- עיר של חוף, ושל היי טק טוב.
שיהיה לך מלא בהצלחה בהרצליה ובכל מה שתעשה, נתגעגע מאוד ותשמור על קשר

ללאון האייקון!!!
טוב הבנאדם הבא הוא אייקון מהלך, האיש שנחשף לפורטנייט עוד לפני שהוא עבר ברית מילה.
זה לאון היקר שלנו!!! אז הגיע הזמן להיפרד מהמכור לפורטנייט, מאלוף הניקיונות, ומחובב הסלמון הרשמי של הדירה.
תודה על כל הפעמים שהטוב לב שלך היה שם כשהיה צריך לדבר, להתייעץ, ולשמוע מישהו שרק מתלונן על החיים אז אתה שם כדי להקשיב לו. תודה על הנאמנות הענקית שלך שלא זזה גם כשהבית נהיה בלגן (ואז אתה ונעם עם ו' דאגתם לנקות את הבית תוך 2 דקות). תודה על הסלמון שהפך לטקס קבוע, ועל זה שתמידהיה אפשר לסמוך עליךיותר מאשר הsquas בפורטנייט. וכן... אנחנו יודעים שאתה אוהב את אלווין, אפשר היה לראות לפי הבלונים הענקיים שהשארת בדירה ואנחנו לא שופטים (טוב... קצת כן אבל באהבה)
נגעגע אליך מאוד, לניקיונות שלך, לשיחות, ולסלמון, ולמשחקי פורטנייט איתך ועם פילנקו כל סופ"ש שהעירו את כל השכונה.
אוהבים אותך עד אין סוף, שתמיד תישאר לך הנאמנות, הטוב לב וה-Victory Royal, מלא בהצלחה בהמשך!!!

ליער הגבגבר!!!
הגיע הרגע שבו אנחנו נפרדים מהאיש הכי מצחיק, והכי יפני בנשמה של המכינה.
תודה על כל הצחוקים והאנרגיה המטורפת שלך שהצליחה לגרום לנו להתעורר משמחה גם בימים הכי עייפים, על המוזיקה הקצבית היפנית שהפכה את בית כיוונים למועדון ריקודים מיניאטורי, ועל זה שתמיד היית שם - חברותי, פתוח, ומוכן לדבר ולהצחיק את כולם.
וכן... אנחנו זוכרים את הסריגה. יש משהו מאוד מרשים במישהו שיכול לסרוג סוודר בזמן שהוא מקשיב לשירי J-POP בקצב BPM של 200.
נתגעגע לצחוק שלך, למוזיקה, לסיפורים מיפן, ולסריגה. רק תבטיח לנו שבמקום החדש תמשיך להיות החברותי ביותר, והמצחיק ביותר כמו שרק אתה יודע.
בהצלחה גדולה, נתגעגע.

אילן לוין, נאום פרידה מכינת כרמל בוגרים
שלום לכולם,
מי שלא מכיר אותי לפני המכינה. חשבתי שידעתי הכל אבל טעיתי מאוד. היו לי המון בעיות עם נקיון, סדר ובעיות רגשיות וחברתיות.
אבל, בגלל, מכינת כרמל בוגרים הצלחתי להתגבר באופן דרמטי על הקשיים האלו. במיוחדבעזרת המדריכים, העו"סים, המנהלים וכל הצוות שהיו שמה בשבילי במשך השנתיים האלו.
אז באמת, תנצלו כל רגע במכינה, תלמדו כמה שיותר ותצאו מפה עם כל הכלים שאתם יכולים לקחת. אני נכנסתי לכאן כשחשבתי שאני יודע הכול, והיום אני יוצא מכאן כשאני יודע דבר אחד בוודאות: אני לא יודע הכול... אבל לפחות עכשיו אני יודע שלא פונים למישהו עייף מיד אחרי יום עבודה. מחכים חמש דקות - ואז מבקשים ממנו לשטוף כלים.
תודה רבה לצוות, לשותפים ולכל מי שהיה חלק מהדרך שלי. אני אוהב ומעריך אתכם מאוד.
ועכשיו, ברשותכם, אני מסיים - לפני שמישהו מהצוות ייתן לי עוד משימה לקראת החיים העצמאיים.
תודה לכולם!

ע', נאום פרידה מכינת כרמל בוגרים

אוקי, אז למי שלא מכיר אותי. אני ע' אמנם הגעתי רק ל-30 סדנאות ב 3 שנים שלי כאן.
אבל אני עדיין חלק מהמכינה. הרבה זמן במכינה. והרבה דברים קרו.
אני זוכר שבהתחלה לא רציתי להגיע למכינה, אבל חבר טוב אמר לי משהו שאני לא אשכח, הוא אמר ואני מצטט "זה נשמע כמו הזדמנות של פעם בחיים. הלוואי שהיה דבר כזה לכולם".
אני הגעתי בלי רצון יותר מידי, לא התחברתי לאף אחד מהמשתתפים ולא היה לי כיוון שרציתי לקחת במכינה.
אבל אחרי 38 חודשים, 25 סדנאות, 46 שעות של שיחות אישיות ומעל ל 30 סופ"שים שנשארתי בדירה, אני יכול להגיד בלב שלם שלהגיע למכינה היה שווה כל רגע.
הרבה פעמים יצא לי להתווכח עם ההורים שלי שהמכינה היא לא מה שביגר אותי, אלא פשוט העובדה שהזמן עבר ואיתו אני התבגרתי, ושהמכינה היא "לא יעילה" מהבחינה של כמה אני התבגרתי, אבל לאחרונה מה שחשבתי עליו רק זה מה שהמכינה כן נתנה לי. וזה רשת בטחון לנסות לעשות מה שאני רוצה ולדעת שיהיה בסדר להיכשל. וזה מה שנתן לי להתבגר ולהשתנות ולרכוש כלים חדשים.
הרבה יותר קל לקפוץ למים העמוקים ולהירשם למכינה אוניברסיטאית של 40 שעות שבועיות + 3 בחנים בשבוע + לילות ארוכים של למידה. כשאני יודע שלפחות אני לא צריך לדאוג לגבי הפן הדירתי כי השותפים שלי תומכים בי ומהפן המכינתי המדריכים תומכים בי ומתאימים את עצמם לצרכים שלי, גם אם זה אומר לוותר על השיחה האישית השבוע כי המבחן בכתיבה אקדמית יותר מפחיד אותי מהמבחנים של מתמטיקה כימיה ביולוגיה ופיזיקה ביחד.
עכשיו, אני מסיים את המכינה ואם אני מסתכל אחורה על איך התחלתי. איזה בן אדם הייתי ומי אני היום, אני רואה הבדל של שמים וארץ.
יותר בטחון עצמי, יותר הבנה של מי אני ומה זה אוטיזם באופן כללי ובמיוחד מי אני רוצה להיות בעתיד, וגם יותר שמן אבל אני עובד על לתקן את זה...
אז כן, נגמרת עכשיו תקופה לא קצרה, 1,140 ימים בדיוק של לגור מחוץ לבית במסגרת שהתאימה את עצמה עבורי. במקום שאני אתאים את עצמי עבורה.
ואני יכול להגיד ב 100% שזה היה שווה את זה.
תודה על תקופה משמעותית שאני לעולם לא אשכח. לכל האנשים שנשארים במכינה אחרי, אני מציע לכם לקחת כל אתגר וקושי במכינה בתור הזדמנות לצמיחה. גם אם קשה לעשות מעברי דירה ולהיפרד מהחברים, זה בדיוק מה שעבורו המכינה נועדה, לאתגר אותנו כדי שאנחנו נתקדם מכאן הלאה. אז קושי לעבור דירה או כשהמדריכים מעצבנים אתכם כי לא מצאתם עבודה עדיין וחובה 3 ימים בשבוע בלה בלה בלה
זה לא כי המכינה מפגרת או לא מבינה
זה המכינה שמנסה לדחוף אתכם להצלחה
תודה רבה.

מכינת כנפיים

דבר המדריכים

משפחה וחברים, אנשי צוות, מתנדבים ומשתתפים,
השנה הזאת, כמו גם אלה שקדמו לה, הייתה קשה ומורכבת. המכינה ומשתתפיה פעלו תחת אש ממש - באזעקות, בממ"דים, מקרוב וגם לעיתים מרחוק. אבל לא עצרנו לרגע והראינו לכולם שאפשר לגדול גם בלב הסערה.

חניכי מכינת כנפיים היקרים
הערב הזה מוקדש לתהליך שכל אחת ואחד מכם עברו במהלך השהות במכינה.
היום אנחנו מראים בגאווה לעולם כמה למדתם, גדלתם והתפתחתם. ואני אישית רוצה להגיד - אי אפשר שלא להתפעל כשרואים את כל היצירות האלה מוצגות יחד.
בשבועות האחרונים שקדנו יחד על תהליך יצירה שדרש מכם להסתכל אחורה על המסע שעברתם כאן, לשזור את הזיכרונות שלכם ולהפוך אותם לתוצר פיזי שאפשר לאחוז בידיים, לחוש ולהתרגש ממנו.
כל אחת ואחד מכם הביאו לקדמת הבמה לא רק את מכלול החוויות שלכם, אלא גם את האישיות שלכם - הטעם האישי, ההומור והבחירה היצירתית. הבחירה להציג את התוצרים דרשה מכם לא מעט אומץ, התמדה ואמונה.
אנחנו סמכנו עליכם וידענו שזה קטן עליכם, כי אנחנו כבר יודעים טוב מאד למה אתם מסוגלים.
אנחנו גאים בכם.
גאים בדרך שעשיתם, בגובה שאליו צמחתם, ובאנשים שאתם ממשיכים להיות.
הערב הזה הוא גם הזדמנות שלנו פשוט להשוויץ בכם - ולהראות לכולם את כל מה שאתם יודעים לעשות, את הדרך שעברתם ואת מי שהפכתם להיות. בשבילכם - השמיים הם הגבול!



מול הגלים | השיר של ארז

(בית 1)
נכנסתי בשקט, המבט אל הרצפה
לא הכרתי פנים, והדרך הייתה זרה
הייתי נחבא אל הכלים, מחפש קצת אור
מנסה להבין איך אפשר לבחור
מחוץ לחממה, לעמוד מול כולם
אז לקחתי תרמיל וירדתי אל הים
שם בין הגלים, הרעש נרגע
וככה התחיל לו מסע חדש בהתחלה

(פזמון)
יש פה כחול של ים, שמביא לי שלווה
יש פה אדום של אש, שבוערת מאהבה
וגם אם היה פה שחור וסערה מבפנים
היום אני יודע - אני חזק מהפחדים
חורף ארוך, עם רמזים של אביב
אני מוצא את השקט שלי מסביב

(בית 2)
ואז הגיע גל, והכול השתנה
החורף היכה, והלב צלל עמוק לתהום קרה
אבל בתוך החושך מישהו עמד קרוב
שמר עליי כמו אתרוג, הזכיר לי מה טוב
הוא האמין בי קודם, עד שהאמנתי גם אני
פתחתי את הדלת אל הטוב שבתוכי
החלטתי לא לוותר, לקחת את המושכות
במקום שבו עצרו - המשכתי לצעוד

(פזמון)
יש פה כחול של ים, שמביא לי שלווה
יש פה אדום של אש, שבוערת מאהבה
וגם אם היה פה שחור וסערה מבפנים
היום אני יודע - אני חזק מהפחדים
חורף ארוך, עם רמזים של אביב
אני מוצא את השקט שלי מסביב

(מעבר)
גיליתי עצמאות, היא הגיעה בלי אזהרה
אבל הפכתי כל אתגר לעוד בחירה
התמדה ורגישות, אומץ להמשיך רחוק
ליפול ולקום מחדש, ללמוד גם איך לצחוק
לא חשבתי שאמצא כוחות עמוק בפנים
והנה אני כאן, משנה את הכללים

(סיום)
היום אני מסתגל, והמבט כבר נפקח
עם האנשים שאני אוהב, החיוך שוב נפתח
מכל דבר אפשר לצמוח
מכל שבר אפשר לברוא כוח
ורק למצוא לעצמי
רוגע נפשי
רוגע נפשי...
מול הגלים



איה ג'בר
משתתפת בתוכנית 'ליווי למגורים עצמאיים'

הייתה פעם איה,
מלאה חששות,
עם תיק על הגב
והמון שאלות חדשות.

ביום הראשון חשבה:
"מה אני עושה כאן בכלל?"
ורצתה כבר לחזור הביתה,
לסגור את המעגל.

הדרך הייתה הר תלול,
אבנים בכל פינה,
גשם של חרדה,
ענן של אי־ודאות נושנה.

אבל בין טיפה לטיפה
פגשה חברים בדרך,
עידן, מאיה, נוי -
ופתאום העולם היה
קצת יותר רך, בערך.

היא למדה שלא תמיד
צריך לעשות הכול לבד,
ושעצמאות לפעמים
היא לדעת ממי לבקש יד.

עם קווינסי למדה
לדבר, להסביר, לתווך,
וגילתה שקשר משמעותי
עם המטפלת הוא הכרח.

היו ימים של בכי,
של "אני לא מסוגלת",
והיו גם ימים שבהם הרגישה
"יש בי את היכולת".

היא הרימה פעילויות,
יזמה, העזה לבחור,
וגילתה שבתוכה
יש הרבה יותר אור.

לאט לאט
הפחד פינה מקום לביטחון,
וה"למה אני פה?" הפך
ל"יש לי כאן מקום".

וכשהביטה לאחור
מראש הפסגה הגבוהה,
ראתה שכל צעד קטן
היה בעצם ניצחון גדול
והוא כולו שלה.

והיום איה ממשיכה,
לא מושלמת,
לא תמיד קלה הדרך,
אבל עם חברים,
אומץ ותקווה
שנאספו בדרך לפסגה.

ובקצה הקשת,
בין ורוד לאפור,
חיכו לה מטבעות זהב -
כל הפירות
שרוצה לקצור ולשמור.








אגדה על כנפיים
סיפור של אומץ, מסע וחופש
מאת: אמיר הרוש
הדרך שלי לכוונים
אמיר הרוש


בשחור של עננים ובסערה של התחלה,
יצאה רותקה לדרך חדשה.
הכול עוד היה לא מוכר ולא ברור,
אבל צעד אחר צעד נבנה הסיפור.
רגע של גאווה נשמר במיוחד –
ההרשמה ללימודים הייתה צעד אחד.
ובדרך היו גם אתגרים לא פשוטים,
כמו החזרה לשירות הלאומי למרות הקשיים.
מתוך ההתמודדות צמחו כוחות של ממש:
התמדה, חברות וגמישות שנפגשו מחדש.
והגיעה גם תובנה שמלווה עד היום –
שאפשר לקבל את עצמך ולמצוא מקום.
כיום המבט מופנה קדימה בביטחון ובהבנה,
שהצלחה נבנית מהתמדה, שנה אחר שנה.
מהסערה אל הכחול, דרך תקווה ואור,
חלבי
דות מאיר

התחלות

התחלות חדשות

הרב אור אשתר - רב מלווה הקמת מסגרת דיור בקהילה לנערות מהחברה החרדית

החיים בנויים מיחידות־יחידות, שלכל אחת מהן התחלה וסוף. לכל יום יש את הרגע שבו הוא נפתח ואת הרגע שבו הוא נחתם; לכל שבוע יש התחלה וסיום, וכך גם לחודש ולשנה. ואז, כמעט בלי שנשים לב, המעגל נסגר- ומתחיל מחדש.
אולי זה אחד הדברים היפים בחיים: הם לא מתקדמים רק בקו ישר. הם בנויים ממעגלים. התחלות, סיומים, עוד התחלה, ועוד אחת, בהתחדשות שאינה פוסקת.
ועל חידוש הבריאה מתפללים בכל בוקר "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית".
ובתוך כל המעגלים האלה נמצא האדם. הוא אוסף אליו התחלות ושאיפות חדשות, פרידות, הצלחות, כישלונות, אתגרים וחוויות- ובכל פעם מחדש בונה עוד קצת את העולם הפרטי שלו.
גם 'מכינת כנפיים' מרכזת בתוכה הרבה מאוד התחלות וסיומים. כאשר במקביל ישנם רגעים שבהם משהו חדש נפתח, ולצידם רגעים שבהם מעגל נסגר.
התחלה נושאת איתה את הלא־נודע. יש בה התרגשות, סקרנות, אולי גם קצת חשש. הסוף, לעומתה, יכול להביא איתו תחושה של החמצה או פרידה. אבל הוא יכול להיות גם רגע של שמחה, של סיפוק ושל מבט לאחור שאומר: 'עשינו דרך'.
ואולי זו בדיוק הגדולה של 'כנפיים' - היכולת 'לחיות' כל הזמן בשני המקומות האלה: לפתוח דלתות חדשות, ובמקביל לסגור מעגלים שכבר הגיע העת לסיימם ולצאת לדרך חדשה.
בפתחה של שנה:
בפתחה של השנה החדשה נפתחת במכינת כנפיים התחלה חדשה ומשמעותית: מסגרת מיוחדת עבור נערות מהחברה החרדית.
זו התחלה שהיא במובן מסוים גם פריצת דרך- מסלול חדש שנבנה על גבי דרך שכבר הוכיחה את עצמה. חדש, אבל לא מנותק מנקודת המוצא, עוד מסלול מותאם וקשוב בדרך החיים ל'חלוצות הראשונות' המצטרפות.
בנימה אישית:
אני שמח להיות שותף במסגרת הנפלאה הזו, שמצליחה שוב ושוב לעשות דבר שנשמע פשוט, אבל הוא למעשה גדול מאוד: לפתוח לאנשים דלת לחיים חדשים.
וככל שאני מתבונן בעשייה של צוות המכינה, אני מתפעל מחדש מהיכולת להתאים את המקום לכל כך הרבה אוכלוסיות, סגנונות ואנשים שונים.
זה לא דבר מובן מאליו.
כל אדם מגיע עם הסיפור שלו, עם הכוחות והקשיים שלו, עם המטען שהוא נושא, החלומות והדרך הייחודית שבה הוא רוצה ויכול לצמוח.
אז איך מצליחים לגעת בכל כך הרבה אנשים שונים?
נדמה לי שהתשובה לכך נמצאת דווקא ביכולת להתחיל כל פעם מחדש.
להגיע אל האדם שמולך בלי להניח שאתה כבר יודע מי הוא ומה הוא. להקשיב. להתבונן.
לראות את האדם ללא 'רעשי הרקע'. ומתוך כך לבנות עבורו את הדרך שמתאימה לו.
נתפלל ונאחל לכולנו שנזכה לשנה של שגשוג ופריחה והתחדשות טובה ומתוקה.

הסיפור שלי

עמית ברבי
משתתף בתוכנית 'ליווי למגורים עצמאיים'

"A blonde woman entered the laboratory of the Mount Rushmore base of Plumbers. She had a determined look on her face with a nearly unnoticeable sign of doubt about her decision."
זו השורה הראשונה בסיפור הראשון שכתבתי ופרסמתי בשנת 2020.
מאז שהייתי ילד, אהבתי סדרות שנגמרו מהר מדי או איבדו את מה שהפך אותן לכל כך טובות מלכתחילה. כשסיימתי את השירות הצבאי שלי, מצאתי הרבה הנאה מקריאה של סיפורי FanFiction שנכתבו ע"י מעריצים שלקחו על עצמם לתקן או להמשיך סרטים וסדרות שהרשתות שלהם וויתרו עליהם. כמה שנים והרבה תכנונים אחר כך, החלטתי לפרסם את הסיפור הראשון שלי, עלייתם של ג'י-מורף וספיידר-מן המופלא.
הסיפור שלי משלב דרמה, רומנטיות, אקשן, מדע בדיוני, ופנטזיה, תוך כדי תיקון של הסרט ספיידר-מן המופלא, הכנסתו ליקום משולב עם הנוקמים, ונגיעות של המולטיוורס עם בן 10. הדמות של בן טניסון, היא די משנית, אבל הוא אחד מהאנשים שמניעים את רוב החלקים הנעים בסדרה שלי, Amit Cinematic Universe. הסדרה של בן 10 היא חלק חשוב במסע שלי לתוך סוג המדיה הזה בגלל שזו הסדרה הראשונה שחיפשתי סיפורים עליה.
אני אסיים עם ציטוט מתוך הפרק האחרון שמסמן בשבילי התחלה של עידן חדש עבור הדמויות, וסוף של מסע בן 4 שנות כתיבה.
"From that night on, New York's civilians felt safer, and criminals learned to fear the city's new protectors. It was the rise of two wristed heroes. It was the rise of G-Morph and the Amazing Spider-Man."
כדי למצוא את הסיפורים שלי, תכנסו לאתר FanFiction ותחפשו את "Rise of G-Morph and the Amazing Spider-Man" תחת קרוס-אוברים של בן 10 וספיידרמן.

התחדשות קהילת הבוגרים

אופק שמורק, קהילת בוגרים

לא בכל יום זוכים לקחת חלק בהתחדשות. לא בכל יום מבקשים ממך לחדש משהו שהיה. בעמותת כוונים יש יותר מ-350 בוגרי מכינות שחיים בכל רחבי הארץ. חלקם עובדים, חלקם לומדים, יש שגרים יחדיו ויש שגרים לבד. חלק בזוגיות ויש אפילו הורים. יש בני 20 ויש בני 40. ובחודשים האחרונים אני פוגשת אותם.

הגעתי לכוונים לפני כמה חודשים כדי להמשיך את הדרך של קהילת הבוגרים - קהילה שהייתה פעילה ומשמעותית לאורך השנים, ולאחר תקופה של הפסקה אנחנו פועלים עכשיו כדי לחדש את פעילותה ולהתאים אותה לצרכים של הבוגרים היום והבוגרים שמגיעים. מאז, אני מוצאת את עצמי קצת כמו פותרת חידות: כל מכינה, כל קבוצה וכל בוגר מביאים איתם סיפור אחר, צרכים ורצונות מגוונים. אני לומדת את תחומי העניין של הבוגרים, אילו פעילויות נכון ליצור, ובעיקר- איך לבנות יחד איתכם, הבוגרים קהילה שבאמת תהיה שלכם.

כי קהילת הבוגרים היא הרבה מעבר לאירועים ולמפגשים. מטרת כווני דרך היא להיות גב לכל אחד ואחת מהבוגרים- מקום שיש בו תמיד מישהו שמאמין בך, מקום שיש בו חיבורים, הזדמנויות להשפיע וליצור, כלים, חברה, ובעיקר תחושת שייכות של קהילה.

אחד הדברים שהכי מרגשים הוא לראות איך הקשרים האלה כבר מתחילים להיווצר. בוגרים ממכינות שונות נפגשים, מתחברים, עוזרים אחד לשני ויוצרים בעצמם את הקהילה שאנחנו רק עוזרים לה לצמוח. כולם הגיעו לכוונים במסלולים שונים, בתקופות שונות ובגילים שונים, אבל יש ביניכם משהו משותף- הגאווה להיות בוגרי כוונים והרצון להמשיך להיות חלק.

עכשיו אנחנו רק בתחילת הדרך. אבל אני רוצה שבעוד כמה שנים, כשבוגר או בוגרת יחשבו על כוונים, הם יידעו שלא משנה כמה זמן עבר מאז המכינה, ולא משנה לאן החיים לקחו אתכם - יש לכם כאן מקום. יש לכם אנשים. יש לכם גב.

כו"ח במדים

עדכוני קיץ 2026

עדכון 1

בתחילת חודש יולי התקיים בחיפה סמינר הכנה לצה"ל, במסגרת הליווי שמעניקה התכנית למשתתפיה, בהובלת שי, מנהלת תכנית כו"ח במדים. הסמינר, שנמשך כחמש שעות, כלל מגוון פעילויות שעסקו בהכנה רגשית לשירות הצבאי, היכרות עם המערכת הצבאית והקניית כלים מעשיים לקראת הגיוס. בסמינר השתתפו כ-9 צעירים מתוך 11 משתתפי התוכנית, שהגיעו מכל רחבי הארץ ונמצאים בשלבים שונים בתהליך ההתנדבות לצה"ל: חלקם בתחילת הדרך, חלקם בעיצומו של התהליך, וחלקם צפויים להתגייס כבר בחודשים הקרובים.

אחד היעדים המרכזיים של התוכנית הוא ליצור קבוצת שייכות ותמיכה עבור צעירים חירשים וכבדי שמיעה שבוחרים להתגייס לצה"ל בהתנדבות. המפגש אפשר להם להכיר זה את זה, למצוא את המשותף ביניהם, לשתף בחוויות ובאתגרים, ולהעניק ולקבל תמיכה לאורך הדרך. זהו הסמינר הראשון שאנו יוזמים במסגרת התוכנית, ואנו שמחים על ההזדמנות לפתוח מסורת של מפגשים משמעותיים שיחזקו את המשתתפים וילוו אותם לקראת השירות הצבאי ובמהלכו.

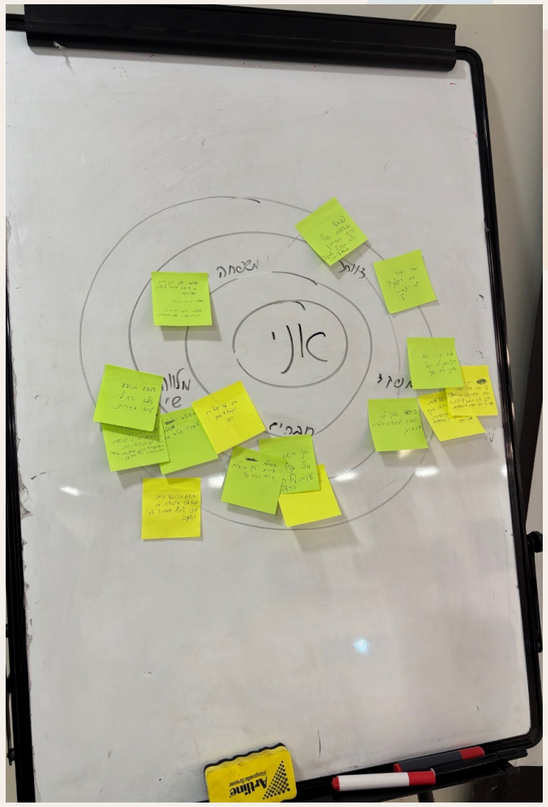







עדכון 2

ליאל סבאג מקריית ביאליק, בחור צעיר שבקרוב יחגוג 22, משתתף בתכנית כו"ח במדים - מקור גאווה גדול עבורנו. ליאל החל את שירותו בצה"ל לפני כשנה כהנדסאי אדריכלות. כבר מראשית דרכו הצבאית בלט ליאל במסירותו, באחריותו, במקצועיותו ובנכונותו לתרום מעל ומעבר. בזכות יכולותיו המרשימות, אופיו הערכי והמנהיגות שהפגין, זכה להערכה רבה מצד מפקדיו, אשר זיהו בו פוטנציאל משמעותי ועודדו אותו לצאת לקורסים מגוונים וכן גם למסלול קצונה. ביום 11.8 סיים ליאל בהצלחה את קורס הקצינים, וכעת ימשיך לקורס ההשלמה לקצונה במסגרת תפקידו המקצועי.

ליאל הוא מקור לגאווה גדולה עבור משפחתו, עבור מפקדיו ועבורנו. אנו מעריכים ומוקירים את הדרך המרשימה שעשה עד כה, את השקעתו ואת תרומתו, ומאחלים לו הצלחה רבה בהמשך שירותו ובכל יעד שיציב לעצמו. מצדיעים לך, ליאל!



מסע | ניצן צליק

ולפני כל התחלה
אני עוצרת רגע ובוהה

באופק הלא נודע, בערפל
שמסתיר חושך ואור, שמש וצל

שדות פורחים, עמקים, גבעות,
מפלים, גשרים וגם בורות.

אני מביטה אל רגליי
אל תחילת השביל שלפניי

ולמרות הפרפרים, למרות החשש
שאל נעליי נדבק

אני נושמת עמוק, בולעת רוק,
מישירה מבט ומתחילה לצעוד.

בדרך לעצמאות
כיוונים